

Стрільськ – село з унікальною назвою

Населений пункт датують 1578 роком. Тоді його називали Стрелецьк (Стрельсько) Дубровицької волості Пінського повіту. Кажуть, що це був маєток княгині Марії Курдської, уродженки Гольшанської.

За однією з версій, його заснували стрільці (озброєні люди-мисливці), які поселилися на пагорбі Грінці серед непрохідних боліт. А ще назву Стрільська пов'язують із поняттям «стріла» — гострокінцевий берег, піщаний намив у річці. Адже тут протікали ріки Міленька, Перейма, Стара річка (Старина), що впадали в Случ. До того ж в Україні іншого Стрільська не існує, тобто назва унікальна. Отож територія сучасного села заселена ще з давніх-давен. Селяни тут, як і в інших населених пунктах краю, займалися землеробством, тваринництвом, полюванням і риболовлю, а вечорами ткали полотно, вишивали, співали українських пісень. І донині в Стрільську живуть працьовиті, талановиті люди, які свято бережуть національні традиції, виховуючи на них дітей, передаючи їм знання про самотутні ремесла, любов до праці. Ми відвідали сім'ї, якими пишаються в селі. Ознайомилися з роботою окремих закладів бюджетної сфери.

Найбільша проблема – енергетична

У Стрільську гарно будь-якої пори. У центрі стоїть Свято-Покровський храм, куполи якого величаво тягнуться до неба, на окраїні тече в синьоокий Случ, повсюди чепуряться оселі.

– Село змінюється. Хоча йому понад чотири століття, молодіє, – зауважив сільський голова Віктор Сергійчук. – Тут 770 дворів, проживають 2406 жителів, більшість молодь. Щорічно звозять 5-7 житлових будинків. Охочих побудувати власний дім більше з року в рік. Щороку реєструють до 10 шлюбів, але народжуваність зменшується. У 2016 році на світ з'явилося 30 малюків, минулого лише 14.

У Стрільську діють амбулаторія, аптечний пункт, що значно покращує медичне обслуговування місцевих жителів. Розвивається торгова мережа. За каденції Віктора

Сергійчука відкрили 7 торгових закладів. Актуальною проблемою є понтонна переправа через Случ, що нині в аварійному стані. Дістатись з одного берега на інший неможливо. Але міст вже ремонтують. За сприяння районної влади отримали на це 47 тис. грн. Нещодавно силами громади, а також за сприяння приватних підприємців Сергія Никончука, Олександра Щевича (надали техніку), Сергія Білотіла (виділив безкоштовно пальне) частково розібрали міст. Роботи продовжать, коли зійде вода.

Є низка й інших проблем. Завідуюча публічно-шкільною бібліотекою Віта Гега зазначила, що в селі потрібно ремонтувати дороги. Крім того, тут немає закладів, де б діти проводили дозвілля в позаурочний час. Також населений пункт досі не газифікували.

– Найбільша проблема – енергетична, – зауважив Віктор Іванович. – Село розбудовується, у нових житлових масивах уже потрібно встановити 6 трансформаторних підстанцій, опори, прокласти мережі. Щоб забезпечити електропостачанням бодай одну вулицю, необхідно понад мільйон гривень. Таких коштів у місцевому бюджеті немає. Сільська рада дотаційна.

Щодо власних надходжень, найбільше податків у місцеву казну сплачують СГПП «Дружба», ДП «Сарненський лісгосп», сім'ї Сафарянів, Никончуків, що займаються підприємницькою діяльністю. Їх спрямовують на вирішення актуальних проблем села. Так, уже закупили й незабаром покладуть бруківку на подвір'ї ДНЗ. Також у перспективі реконструкція підвального приміщення дитсадка, що має площу 100 кв. м.

Облаштують там зал для дозвілля дошкільнят. Планують електрифікувати вулицю Північну. Також чимало коштів інвестували в Будинок культури, зокрема на освітлення, закупили нову музичну апаратуру тощо. Щодо платних послуг у клубі, то ще не так давно їх надавали на 30 тис. грн. у рік. Тоді на дискотеку приїжджали навіть із Сарн. Нині ж 12 тис. грн ледве вдасться зібрати. Стосовно доріг, на думку людей, асфальтування автомагістралі Сарни-Любиковичі значно покращило б привабливість цих населених пунктів.

Розсада й огірки з теплиці Миколи Радчука

Хто хоче працювати, той завжди знайде собі роботу. А надто, коли живе в селі. У цьому переконує приклад молодії сім'ї Радчуків. Якось вони вирішили задля експерименту збудувати теплицю. Взятися за справу з ентузіазмом, вклали чималі кошти, хоч і ризиковано було, нині про це зовсім не шкодують, адже вирощування парникових овочів перетворилось

у справжнє родинне захоплення. Тепер їх обійстя обросло двома теплицями. Одна невеличка, друга займає чи не весь город. Вирощують огірки, капусту, перець.

Живуть Радчуки в просторій хаті з побутовими зручностями, не гіршими, ніж у міській квартирі. І досі добудовують дім, грошей на все не вистачає, адже виховують 5 дітей. А щоб звести нове гніздечко, багато що пережили: і недоспані ночі, і важку працю. Якось завітавши в Кідри Володимирецького району, Микола побачив, як масово там вирощують огірки. Хоч і працював на той час пекарем на Сарненському хлібозаводі, надумав спробувати й собі. А чому б і ні. Земля в Стрільську родюча, насіння було де придбати. Одно слово, все сприяло розвитку. І вже понад 9 років займається вирощуванням овочів.

– За цей час випробував безліч сортів, способів висаджувалися, відпрацював технологію, – ділиться молодий господар. – Вирощування культур у теплицях стало для мене захопленням, що забезпечує необхідним родину й додає снаги розвиватися далі.

Варто зауважити, що теплиці – не єдине захоплення чоловіка. Він дуже талановитий столяр. І це робота для справжніх чоловіків, бо потребує неабиякої вправності, сили, терпіння, фантазії. Не передати словами почуття, що охопило, коли зайшла в будинок Миколи. Тут усе зроблене власноруч: двері, ліжка, східці, навіть кухня й барна стійка. Мабуть, усіх виробів майстра і не злічити. Такий талант дає можливість зекономити сімейний бюджет, адже не купує меблі, а робить сам.

Старі дах і котел потребують заміни...

Про найкращу школу мріють в містах і селах. Кожен учень хоче навчатися в хорошому закладі. А батьків завжди цікавить, чи в дітей належні умови, чи отримують глибокі знання, добре виховання. Тому Стрільська ЗОШ І-ІІІ ст. – це своєрідна республіка, де вчителі й учні разом творять майбутнє. Велика родина, в якій 173 учням дають знання 50 педагогічних працівників. Колектив творчий, очолює його такий же

керівник – Олена Щербан. Особливо це відчутно під час уроків, традиційних тематичних тижнів, вечорів, конкурсів. А найголовніше те, що під час таких заходів виявляють сузір'я юних талантів, що згодом представляють заклад на рівні району. Скажімо, 10 учнів у цьому навчальному році в районних предметних олімпіадах вибороли призові місця. Команда хлопців здобула I місце з волейболу. Гордістю закладу є Дмитро Кузнець, Валерія Абрамович, Мисроп Сафарян, які неодноразово представляли школу на районному пісенному конкурсі «Поліська січ» де виборювали призові місця. Школярі постійні учасники

сільських і районних концертів, фестивалів, олімпіад. Надійними помічниками педагогів є батьки учнів. Приємно відзначити, що вони активно долучаються до навчально-виховного процесу, оновлення класних кімнат. От і нещодавно облаштували ще один комп'ютерний клас, техніку надав відділ освіти молоді та спорту РДА, а кабінет упорядкували за сприяння батьків, меценатів. Підвели й Інтернет «Уарнет».

Однак досі актуальною проблемою закладу є дах, що давно потрібно замінити, водопровід, адже школа не має свердловини, а воду качають зі старої башні. Також треба замінити твердопаливний котел, що діє з дня відкриття закладу. А ще тут немає спортзалу. Одно слово, проблем вистачає.

Мурує печі, майструє саджалки, копачі...

У Стрільську та навколишніх селах усі добре знають пічника В'ячеслава Супрунця. Такої грубки або печі, як він, не зробить ніхто. Нині чоловік на заслуженому відпочинку, все частіше трудиться для п'ятох дітей. Їх у нього пятеро. Загалом у будинку Супрунців проживають 4 сім'ї: господарі з донькою та ще троє їхніх дітей уже зі своїми родинami. Усього 12 душ. Одружені діти будують власні оселі, а поки мешкають у батьків. Мама й тато – надійна опора для них. Усе життя вони тяжко працювали на благо донечок і сина. Галина Вікторівна – ланковою в колгоспі, В'ячеслав Павлович – трактористом, комбайнером. Тримають велике підсобне господарство, обробляють понад 1 га землі. Хліб печуть, не купують, як молоко, адже утримують дві корови. Одно слово, трудівники.

В'ячеслав Павлович першу грубку змурував ще в молодості. Відтоді й почалася слава пічника, що сягнула далеко за межі села. На рахунку майстра понад 100 грубок і печей лише

у Стрільську. А скільки ж іще доводилося їх ремонтувати, перевіряти, чистити, аби тяга була. Чоловік любить клопотатися по господарству. Він – майстер на всі руки. Самотужки зробив трактор, саджалку, борони, рало... Усе йому під силу. Ймовірно, робота в колгоспі дала хороший досвід.

Коли до Супрунців, господар саме обрізав виноградник. Без роботи не сидить, усе виконує на совість. І про це добре знають у селі. Його поважають і шанують. Як і дружину – вмілу вишивальницю. В її доробку сотні вишиваних рушників, простирадл, серветок тощо. Хрестик за хрестиком виводила на полотні упродовж років квіти, птахів, храми. Жінка пишається чоловіком, що є для неї опорою в житті. Якщо подружня пара гордиться один одним – значить, у злагоді живуть.

Фото Василя СОСЮКА

І насамкінець...

Оспіваний у піснях, оповитий легендами Стрільськ зустрів нас того дня гостинно. Завдяки людям село живе, молодіє, розквітає новобудовами, дзвенить дитячим щебетом на вулицях. Проходячи ними можна дізнатись багато про його мешканців, культуру, побачити справжніх господарів, навіть не завертаючи у двір, а глянувши на будинок. Стрільськ – село цікаве, перспективне, а люди доброзичливі, щирі. Впевнена, якщо побуваєте тут, неодмінно захочете повернутися туди ще раз.

Лотоцька О.